

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/48/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200103
Dátum vydania rozhodnutia:	15.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200103.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti AGROMAS, s. r. o., so sídlom v Sládkovičove, Fučíkova 131, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/19287-128454/2010/992906-r zo 17. decembra 2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. marca 2012, č. k. 20S/4/2011-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29. marca 2012, č. k. 20S/4/2011-49 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/227/19287-128454/ 2010/992906-r zo 17. decembra 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Sládkovičovo č. 617/230/15983/2010/Dum z 21. októbra 2010. Týmto rozhodnutím Daňový úrad Sládkovičovo (ďalej len „správca dane“) uložil žalobkyni v zmysle ustanovenia § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) pokutu vo výške 1.659,69 eura za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2005 v lehote určenej správcom dane.

Krajský súd v Trnave posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona o správe daní a dospel k záveru, že žalobu je potrebné s poukazom na § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

V danom prípade spornou otázkou medzi účastníkmi konania bolo, či boli splnené podmienky pre

aplikáciu fikcie doručenia v súlade s ustanovením § 17 ods. 3 zákona o správe daní v súvislosti s doručovaním zásielky obsahujúcej výzvu správcu dane na podanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2005 v lehote určenej správcom dane.

Krajský súd konštatoval, že v danom prípade bolo preukázateľne zistené, že výzva na podanie daňového priznania nebola žalobkyni doručená z dôvodu nezastihnutia, ale z dôvodu nemožnosti ju nemožnosti ju doručiť. Krajský súd uviedol, že postup poštového doručovateľa bol dodržaný, keď tento pri prvom pokuse o doručenie predmetnej zásielky žalobkyňu nezastihol (14. septembra 2010), písomne oznámil žalobkyni, že opakované doručenie bude realizované dňa 16. septembra 2010, ktoré bolo neúspešné, a preto bola zásielka týmto dňom uložená na pošte, ktorú skutočnosť oznámil žalobkyni. Túto skutočnosť potvrdila aj sama žalobkyňa predložením fotokópie oznámenia o uložení zásielky. Keďže si žalobkyňa v lehote do 15 dní od uloženia zásielky na pošte, túto nevyzdvihla, považoval správca dane ako aj žalovaný posledný deň tejto lehoty za deň jej doručenia (01. októbra 2010).

Pokiaľ ide o ďalšie žalobné dôvody uvádzané žalobkyňou (nevykonávanie žiadnej činnosti v roku 2005, štátny rozpočet nebol ukrátený na príjmoch), tieto krajský súd nepovažoval za opodstatnené, nakoľko ustanovenie § 41 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, ukladá povinnosť podať daňové priznanie všetkým právnickým osobám, bez ohľadu na to, či mali príjmy alebo nie a v žiadnom prípade neoslobodzuje daňový subjekt od podania daňového priznania.

Z týchto dôvodov krajský súd žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v procesne neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobkyňa namietala, že na doručenie písomnosti sa ustanovenie § 17 ods. 3 zákona o správe daní uplatňuje v prípade ak sa adresát na adrese sídla zdržiava, ale v čase jeho doručenia je nezastihnutý. Ustanovenie § 17 ods. 10 zákona o správe daní sa použije v prípade ak z objektívnych príčin nie je možné písomnosť adresátovi doručiť, napr., že sa na adrese sídla nezdržiava. Žalobkyňa uviedla, že v ich prípade ich doručovateľ Slovenskej pošty dňa 16. septembra 2010 upovedomil o odbernej lehote 18 kalendárnych dní na vyzdvihnutie zásielky z dôvodu nezastihnutia, pričom poukazovala na dôkaz - fotokópiu oznámenia o uložení zásielky. Z uvedeného podľa názoru žalobkyne vyplýva, že výzva na podanie daňového priznania jej nebola doručená z dôvodu nezastihnutia a nie z dôvodu nemožnosti jej doručenia. Uviedla, že možnosť doručenia výzvy dokazuje aj skutočnosť, že sa pravidelne na adrese sídla spoločnosti zdržiavajú a jej splnomocnenec chodí pravidelne, minimálne 3 krát v týždni na poštu. Preto podľa jej názoru mal správca dane aj doručovateľ postupovať podľa § 17 ods. 3 zákona, t. j. mali byť doručovateľom upovedomení o opakovanom doručení písomnosti v určitý deň a hodinu, prípadne aj prostredníctvom jej splnomocnenca. Toto sa však nestalo, a preto je žalobkyňa toho názoru, že pri doručovaní zásielky - výzvy na podanie daňového priznania neboli správne dodržané ustanovenia § 17 zákona o správe daní a pokuta im teda nebola uložená v súlade so zákonom.

Ďalej žalobkyňa namietala, že nesúhlasí s konštatovaním, uvedeným v odôvodnení rozhodnutia o uložení pokuty, že svojim konaním spôsobila ukrátenie štátneho rozpočtu a rozpočtu ďalších subjektov naviazaných na štátny rozpočet, na príjmoch, pretože žalobkyňa v roku 2005 nevykonávala žiadnu činnosť. Žalobkyňa namietala, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s časťou odvolania, ktorou napadla nezákonný postup pri doručovaní výzvy na podanie daňového priznania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva žiaden skutkový ani právny záver, na základe ktorého žalovaný vyhodnotil doručovanie zásielky ako zákonné, nevysporiadal sa s odvolacími argumentami žalobkyne a nie je z neho zrejmé ani to, že osobitná úprava doručovania v zákone o správe daní nie je samoúčelná, a teda správcovi dane by nemalo byť ľahostajné, podľa ktorého konkrétneho ustanovenia doručovanie vykonáva, nakoľko nesprávny postup môže mať na daňovníka ďalekosiahle negatívne následky. Žalobkyňa taktiež poukazovala na to, že všetkými argumentami obsiahnutými v žalobe sa nevysporiadal ani krajský súd.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý ako odvolací orgán rozhodnutím č. I/227/19287-128454/2010/992906-r zo 17. decembra 2010, potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Sládkovičovo č. 617/230/ 15983/2010/Dum z 21. októbra 2010, ktorým správca dane uložil žalobkyni pokutu vo výške 1.659,69 eura za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2005 v lehote určenej správcom dane.

Rozhodujúcim v danej veci však predovšetkým bolo posúdenie, či správca dane doručoval žalobkyni zásielku obsahujúcu výzvu na podanie daňového priznania za rok 2005 v súlade s ustanoveniami § 17 zákona o správe daní.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 17 ods. 3 zákona o správe daní ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 17 ods. 10 zákona o správe daní ak nemožno doručiť písomnosť určenú do vlastných rúk právnickej osobe na adresu jej sídla, ktorú nahlásila správcovi dane pri plnení svojej registračnej alebo oznamovacej povinnosti alebo ktorú správca dane eviduje na základe registrácie z úradnej moci (§ 31) alebo podľa osobitného zákona, 1b) písomnosť sa považuje za doručenú adresátovi po troch dňoch od vrátenia nedoručenej písomnosti správcovi dane, a to aj vtedy, ak sa ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, o tom nedozvie.

V ustanovení § 17 ods. 3 zákona o správe daní je upravené náhradné doručovanie. Pri doručovaní do vlastných rúk sa totiž môže stať, že doručovateľ adresáta nezastihne, hoci sa adresát v mieste doručenia zdržuje. V takýchto prípadoch zákon pripúšťa tzv. náhradné doručenie, ktoré spočíva v tom, že doručovateľ adresáta vhodným spôsobom upovedomí (napr. nechá oznámenie), že písomnosť príde doručiť v určitý deň a hodinu. Po opakovanom a bezvýslednom pokuse o doručenie bude písomnosť uložená na pošte alebo obecnom úrade po dobu 15 dní, o čom sa adresát vhodným spôsobom vyrozumie. Uplynutím posledného dňa tejto lehoty sa považuje písomnosť za doručenú, aj keď si ju adresát do tejto doby neprevzal, resp. sa o jej uložení nedozvedel. Ide o tzv. fikciu doručenia, pretože zákon pripúšťa možnosť, že písomnosť sa považuje za doručenú, hoci tomu tak v skutočnosti nie je. Týmto spôsobom však možno doručiť písomnosť len ak sa adresát v mieste doručenia zdržuje, čo treba vykladať tak, že momentálne nebol zastihnutý a jeho neprítomnosť je len náhodná. Za zdržiavanie sa v mieste doručenia treba považovať to, že adresát sa spravidla vracia do tohto bytu alebo pracoviska.

Pri doručovaní písomnosti v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 zákona o správe daní je zásielka po márnom uplynutí lehoty na uloženie vrátená poštou späť správcovi dane. V zmysle tohto ustanovenia sa zásielka uplynutím 15-teho dňa považuje za doručenú, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

V súvislosti s náhradným doručením - postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona o správe daní je

potrebné poukázať na rozdielnú úložnú lehotu stanovenú v článku 49 poštových podmienok, ktorá je vo všeobecnosti 18-dňová a 15-dňovou úložnou lehotou podľa zákona o správe daní. Podľa názoru najvyššieho súdu správca dane nemôže akceptovať prevzatie písomnosti v lehote podľa poštových podmienok, pretože na účely správy daní platí v prípade náhradného doručovania zásadne lehota stanovená zákonom o správe daní (ako *lex specialis*), teda 15 dňová lehota.

Ustanovenie § 17 ods. 10 zákona o správe daní, upravuje spôsob doručovania právnickej osobe a týmto spôsobom správca dane postupuje v prípade, že správca dane má k dispozícii adresu (ktorú právnická osoba uviedla pri plnení svojej registračnej, resp. oznamovacej povinnosti) na ktorú bude príslušné písomnosti zasielať. V prípade, že predmetnú písomnosť nebude možné adresátovi na ním uvedenú adresu doručiť, neuskutoční sa opakovaný pokus o doručenie písomnosti, ale táto sa považuje za doručenie adresátovi po troch dňoch od jej vrátenia správcovi dane.

Z porovnania vyššie citovaných ustanovení teda vypláva, že ustanovenie § 17 ods. 3 zákona o správe daní upravuje doručovanie písomnosti fyzickým osobám, kedy sa v prípade nezastihnutia adresáta vyžaduje upovedomenie adresáta o dni a čase opakovaného doručenia zásielky a až následne pri neúspechu tohto opakovaného doručenia zásielky sa táto ukladá na pošte a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí o jej uložení. Ustanovenie § 17 ods. 10 zákona o správe daní upravuje doručovanie písomností správcu dane právnickým osobám (obchodným spoločnostiam), kde sa už upovedomenie adresáta o dni a čase opakovaného doručovania písomnosti nevyžaduje a pri neúspechu prvotného doručovania sa písomnosť uloží na pošte a adresát sa len upovedomí o uložení zásielky.

V preskúmvanej veci bolo z obsahu administratívneho spisu žalovaného za preukázané, že zásielka obsahujúca výzvu na podanie daňového priznania č. 617/230/14162/10/Dum z 09. septembra 2010 bola žalobkyni neúspešne doručovaná dňa 14. septembra 2010 na adresu jej oficiálneho sídla uvedeného v obchodnom registri, a to Sládkovičovo, Fučíkova 131/111. Napriek tomu, že pošta opakované doručenie nebola povinná uskutočniť, toto vykonala dňa 16. septembra 2010. Keďže aj opakovaný pokus o doručenie zostal bezvýsledný, zásielku v tento deň uložila na pošte a žalobkyňa oznámením o uložení zásielky upovedomila o jej uložení. Skutočnosť, že žalobkyňa sa o uloženie zásielky dozvedela, potvrdila aj v odvolaní proti rozhodnutiu o uložení pokuty, keď fotokópiu oznámenia o jej uložení priložila k tomuto odvolaniu. Žalobkyňa však oznámenie o uložení zásielky ignorovala, túto si nevyzdvihla a preto správca dane, ako aj žalovaný, správne v zmysle ustanovenia § 17 ods. 10 zákona o správe daní, považovali túto zásielku za doručenie po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky správcovi dane.

Čo sa týka námietky žalobkyne týkajúcej sa skutočnosti, že v roku 2005 nevykonávala žiadnu činnosť, a preto jej nemohla vzniknúť daňová povinnosť platenia dane, z ktorého dôvodu nemohla spôsobiť ukrátenie na štátnom rozpočte, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 1 zákona o správe daní, podľa ktorého bola žalobkyňa povinná podať daňové priznanie v lehote v zmysle § 49 zákona o správe daní, a to bez ohľadu na skutočnosť, či mala v rozhodnom období príjmy podliehajúce dani alebo takéto príjmy nemala.

Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci daňové orgány skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení vyvodili správny právny záver, pričom nebola zistená ani nezákonnosť ich postupu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne právne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal, a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie súc viazaný aj rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.